

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 34C/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123220060
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Oros Nemešová
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2024:7123220060.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Lýdiou Oros Nemešovou v právnom spore žalobcu: Mesto Košice, so sídlom Trieda SNP 48/A, 040 11 Košice, IČO: 00 691 135, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., právne zastúpenej: JUDr. JCLic. D. E., F., G., so sídlom Južná trieda 28, 040 01 Košice, IČO: 52 858 774, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1.1 Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24.11.2023 domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom pozemku registra E-KN parc. č. XXX – orná pôda o výmere 7 756 m² a pozemku registra E-KN parc. č. XXX – trvalý trávny porast o výmere 773 m², v katastrálnom území B., obec B. – B., H. B. I., vo výške spoluvlastníckeho podielu 5/72 k celku, zapísaného na Liste vlastníctva č. XXX v časti B pod por. č. 19.

1.2 Zároveň žalobca žiadal súd, aby mu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1 Žalobu žalobca odôvodnil najmä tými skutkovými tvrdeniami, že žalovaná je v súčasnosti zapísaná ako podielová spoluvlastníčka pozemku registra E-KN parc. č. XXX – orná pôda o výmere 7 756 m² a ako podielová spoluvlastníčka pozemku registra E-KN parc. č. XXX – trvalý trávny porast o výmere 773 m², v katastrálnom území B., obec B. – B., H. B. I., vo výške spoluvlastníckeho podielu 5/72 k celku, zapísaného na Liste vlastníctva č. XXX v časti B pod por. č. 19. Žalobca ďalej uviedol, že vlastnícke právo k žalovaným pozemkom v žalovaných podieloch žalovaná nadobudla titulom osvedčenia o dedičstve sp.zn. 14D/118/15, ako jedna z dedičov po niektorom z pôvodných podielových spoluvlastníkov sporných pozemkov evidovaných v pozemnoknižnej vložke č. X. V tejto súvislosti však žalobca poukázal na skutočnosť, že na základe jemu dostupných listín nedokáže preukázať dedičskú postupnosť, nakoľko nedisponuje príslušným osvedčením o dedičstve sp.zn. 14D/118/15, a z dôvodu ochrany osobných údajov ich nevie zabezpečiť vlastnými prostriedkami. Žalobca v žalobe ďalej argumentoval tým, že vyvlastňovacím rozhodnutím Obvodného národného výboru, odborom výstavby, ÚPaA č. Výst. 10863/2865/84/85-Go zo dňa 5.2.1985 s vyznačením dátumu právoplatnosti dňa 2.5.1985 boli žalované pozemky parc. č. XXX a parc. č. XXX vyvlastnené pôvodným spoluvlastníkom evidovaným v pozemnoknižnej vložke č. X. Z údajov uvedených na str. 2 vyvlastňovacieho rozhodnutia vyplýva, že jedným z podielových spoluvlastníkov, od ktorých boli sporné pozemky vyvlastnené bol J. K., o ktorom predpokladá, že ide o právneho predchodcu žalovanej. Žalobca ďalej uviedol, že na základe vyššie uvedeného vyvlastňovacieho rozhodnutia sa vlastníkom žalovaných pozemkov vo vyvlastnených

podieloch stal Československý štát zastúpený Zoologickou záhradou Košice, ktorej bol zriaďovateľom. Žalobca argumentoval, že podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 518/1990 Zb. o prechode zakladateľskej a zriaďovateľskej funkcie národných výborov na obce, ústredné orgány štátnej správy a orgány miestnej štátnej správy v znení neskorších predpisov prešla na neho zriaďovateľská funkcia k Zoologickej záhrade Košice a v súlade s ust. § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov veci prešlo na neho vlastnícke právo k žalovaným pozemkom ku dňu účinnosti tohto zákona (išlo o prechod majetku štátu na obec ex lege), t.j. ku dňu 1.5.1991 nadobudol priamo zo zákona výlučné vlastnícke právo k žalovaným pozemkom v žalovaných podieloch, a to bez potreby vykonať ďalšie právne úkony. Žalobca poukázal, že podľa Protokolu č. 5 o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku v zmysle zákona č. 138/91 Zb. o majetku obcí, uzatvoreného medzi Zoologickou záhradou Košice – Kavečany ako odovzdávajúcim a ním ako preberajúcim prešli žalované pozemky dňom 1.5.1991 do vlastníctva mesta Košice, avšak tento podľa žalobcu mal už len deklaratórny charakter. Zhrnul tak svoju argumentáciu do tvrdenia, že nadobudol vlastnícke právo k žalovaným pozemkom na základe ust. § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, a to dňom účinnosti tohto zákona t.j. dňom 1.5.1991.

2.2 Žalobca však uviedol, že v prípade, ak by sa súd nestotožnil s jeho právnym názorom, že jeho právny predchodca (Československý štát) nadobudol vlastnícke právo k žalovaným pozemkom v žalovaných podieloch na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia, tieto podľa neho alternatívne nadobudol vydržaním vlastníckeho práva k týmto pozemkom, keďže do dobromyseľnej držby predmetných pozemkov vstúpil dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, t.j. dňom 1.5.1991 a vydržacia doba tak uplynula dňom 1.5.2001.

2.3 K otázke naliehavého právneho záujmu žalobca uviedol, že tento je daný z dôvodu, že nie je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník žalovaných pozemkov v žalovaných podieloch aj napriek tomu, že by ním mal byť, a teda pokiaľ nebude súdom určené jeho vlastnícke právo, a pokiaľ nebude vykonaný zápis vlastníckeho práva k žalovaným pozemkom do katastra nehnuteľností v jeho prospech, bude jeho vlastnícke právo ohrozené, resp. bez určenia jeho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam je jeho právne postavenie neisté. Ako ďalší dôvod naliehavosti právneho záujmu žalobca označil skutočnosť, že v konaní vedenom pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. 35C/23/2023 sa žalovaná v procesnej pozícii žalobkyne domáha od neho zaplata sumy 2.569,35 Eur s príslušenstvom ako náhrady za užívanie žalovaných pozemkov, a teda v prípade jej úspechu v uvedenom súdnom konaní, by bol povinný poskytnúť jej náhradu za ich užívanie aj napriek tomu, že je ich vlastníkom. Poukázal tiež, že ako vlastník žalovaných pozemkov, nemôže neobmedzene disponovať so žalovanými pozemkami ako so svojim vlastníctvom.

2.4 Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku do konania označil a predložil tieto listinné dôkazy: návrh Zoologickej záhrady Košice adresovaný Obvodnému národnému výboru Košice I, odboru výstavby, územného plánu a architektúry na vyvlastnenie pozemkov zo dňa 3.12.1984, rozhodnutie Obvodného národného výboru, odboru výstavby, ÚPaA, číslo výst. 10863/2865/84 – Go zo dňa 5.12.1984 o ustanovení opatrovníka neznámym dedičom a účastníkom konania, ktorí sa zdržujú na neznámom mieste, pozvánku na ústne pojednávanie vo veci vyvlastňovacieho konania pre stavbu ZOO Košice zo dňa 8.1.1985, vyvlastňovacie rozhodnutie Obvodného národného výboru, odboru výstavby, ÚPaA, číslo výst. 10863/2865/84/85 – Go zo dňa 5.2.1985, doručenkou k vyvlastňovaciemu rozhodnutiu, výpis z pozemkovej knihy vložky č. 7 zo dňa 23.8.1984, Protokol č. 5 o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí zo dňa 23.8.1993, Výpis z Listu vlastníctva č. XXX, okres B. I., H. B. – B., katastrálne územie B. zo dňa 22.11.2023.

3.1 Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 22.12.2023 túto žiadala zamietnuť a priznať jej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Poprela tvrdenie žalobcu, že je vlastníkom sporných nehnuteľností, rovnako poprela tvrdenia, že došlo k vyvlastneniu, odkúpeniu alebo vydržaniu týchto nehnuteľností. Uviedla, že pozemky, na ktoré poukazuje žalobca v žalobe, nikdy neboli vyvlastnené, a ani odkúpené. Žalovaná v tejto súvislosti zdôraznila, že bola vždy spoluvlastníčkou týchto parciel alebo to boli jej právni predchodcovia. Má za to, že ani z vyvlastňovacieho rozhodnutia predloženého žalovaným nevyplýva vyvlastnenie parciel v celom rozsahu v podiele 1/1, tak ako to tvrdí žalobca. V rámci svojej procesnej obrany ďalej argumentovala tým, že riadne nadobudla predmetné parcely na základe dedičských konaní po svojom právnom predchodcovi, ktorým bola E. K., nar. XX.X.XXXX, ktorá zomrela dňa X.X.XXXX, ktorá skutočnosť vyplýva aj z Osvedčenia o dedičstve vydaného v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 14D/118/2015 dňa 3.5.2016. V tejto súvislosti žalovaná doplnila, že E. K. dedila nehnuteľnosti po svojom manželovi L. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa X.X.XXXX, ktorá skutočnosť vyplýva z rozhodnutia Štátneho notárstva Košice – vidiek vydaného vo veci prejednávania dedičstva po nebohom vedenej pod sp. zn. D 845/72 zo dňa 24.10.1972. Poukázala, že nikdy nededila

po J. K. tak, ako to tvrdí žalobca v žalobe. K vyvlastňovaciemu konaniu a rozhodnutiu uviedla, že v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k účinnému vyvlastneniu sporných pozemkov, nakoľko jej právny predchodca L. K. bol v tom čase mŕtvy, nezdržoval sa na neznámom mieste, nemal právnu subjektivitu. Žalovaná ďalej vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že nemala, a ani jej právni predchodcovia nemali žiadnu vedomosť o vyvlastňovacom rozhodnutí. Nikdy im toto vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo doručené, a ani im nebola zaplatená žiadna odplata za údajne vyvlastnený pozemok. Z uvedeného dôvodu tak vyvlastňovacie rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, ako to už vyplýva z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Navyiac podľa žalovanej takéto rozhodnutie nebolo prípustné doručovať verejnou vyhláškou. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na skutočnosť, že rozhodnutie o vyvlastnení je rozhodnutím, s ktorým sa spája prevod vlastníckeho práva, a preto ho nebolo možné vydať vo forme verejnej vyhlášky a doručovať ho verejnou vyhláškou. Konštatovala, že nemôže byť účinné rozhodnutie o vyvlastnení, keď sa konalo s mŕtvou osobou, alebo neznámymi dedičmi, ktorí boli známi, alebo z osobou zdržujúcou sa na neznámom mieste, ktorá bola známa. Úmyselne zlý postup bol v tom, že štátny orgán vychádzal z pozemkových kníh, kde zápisy skončili v roku 1964. Navyiac v pozemkových knihách bolo uvedené iba meno a priezvisko. Štátny orgán, zneužívajúc svoje postavenie, nezisťoval skutočných vlastníkov, nezisťoval na štátnom notárstve či osoba zomrela, či prebehlo dedičské konanie, nezisťoval pobyty cez políciu, alebo register obyvateľov. Štátny orgán nezisťoval o koho ide, teda o akú osobu z pozemkovej knihy, len zapísal, že je to osoba zdržujúca sa na neznámom mieste, pričom išlo o osobu, ktorá bola evidovaná v evidencii obyvateľov a zdržovala sa na známom mieste. V súvislosti s doručovaním verejnou vyhláškou žalovaná vyslovila pochybnosť, že vyvlastňovacie rozhodnutie bolo skutočne vyvesené na úradnej tabuli, teda spôsobom v mieste obvyklým. Podľa žalovanej žalobca ani nepreukázal, že doručovanie verejnou vyhláškou sa skutočne realizovalo, a že rozhodnutie bolo vyvesené, a rovnako nepreukázal ani kde bolo vyvesené a po aký dlhý čas bolo vyvesené.

3.2 K žalobcovi tvrdenému vydržaniu žalovaná uviedla, že s týmto tvrdením sa nemôže stotožniť a poprela, že by žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním. Argumentovala, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Poukázala na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), a preto nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. Uviedla, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, lebo neboli splnenie podmienky vydržania, a to z dôvodov, že žalobca nebol dobromyseľný, že mu vlastnícke právo patrí, a ani nenakladal s nehnuteľnosťou ako vlastník. Podľa názoru žalovanej žalobca objektívne nemohol byť dobromyseľný, že je vlastníkom nehnuteľnosti, lebo štát ani štátna organizácia nebola evidovaná ako vlastník sporných pozemkov v evidencii nehnuteľnosti, a teda v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., ani v čase podpísania delimitačného protokolu vlastníctvo štátu nevyplývalo z evidencie nehnuteľností; žalobca taktiež nikdy nebol evidovaný ako vlastník nehnuteľnosti a nikdy sa toho práva ani nedomáhal určovacou žalobou, alebo v ROEP, teda za celých 30 rokov, práve naopak v evidencii nehnuteľnosti celých 32 rokov boli evidovaní ako vlastníci žalovaná a jej právni predchodcovia; žalobca ani v Registri obnovenej evidencie pozemkov nebol zapísaný ako vlastník, ani po schválení Registra obnovenej evidencie pozemkov nepodal určovaciu žalobu napriek tomu, že vedel, že v nie je evidovaný ako vlastník. Žalovaná konštatovala, že žalobca nepostupoval s obvyklou mierou opatrnosti, nakoľko z evidencie nehnuteľnosti vedel, že štát nie je evidovaný ako vlastník sporných pozemkov, a že ako vlastníci sú evidované fyzické osoby, a napriek tomu sa nedomáhal zápisu svojho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností resp. sa nedomáhal určenia vlastníckeho práva žalobou na súde celých 31 rokov. Dôležitým faktom podľa žalovanej, ktorý svedčí o tom, že žalobca nebol dobromyseľný je skutočnosť, že Zoologická záhrada Košice platila vlastníkom pozemkov v areáli Zoo nájomné za užívanie ich pozemkov. Preto má za to, že ak by sa žalobca cítil ako vlastník, Zoologická záhrada Košice (mestská príspevková organizácia) by nájomné zmluvy neuzatvárala a neplatila by nájomné. O tom, že mesto Košice nebolo v žiadnom prípade dobromyseľné svedčí podľa žalovanej aj ďalšia skutočnosť, že Okresný úrad Košice, katastrálny odbor vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. C15/2014 zo dňa 4.2.2014 podľa zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva v pozemkom v platnom znení schválil Register obnovenej evidencie pozemkov (ROEP) v katastrálnom území B., obec E. C. B. – B., a zároveň okresný úrad zapísal údaje registra v zmysle ust. § 7 ods. 5 zákona č. 180/1995 Z. z. do katastra nehnuteľností. V tejto súvislosti poukázala, že žalobca sa ani v rámci tohto konania nedomáhal svojho údajného vlastníckeho práva, neuvádzal, že malo dôjsť k vydržaniu, neuvádzal, že bol dobromyseľný, a zároveň ani po vydaní

tohto rozhodnutia nepodával žaloby o určenie vlastníckeho práva na príslušné súdy. Uviedla, že žalobca začal podávať žaloby o určenie vlastníckeho práva až ako reakciu na správanie vlastníkov, ktorí sa začali domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, resp. vydania odplaty za užívanie nehnuteľností.

3.3 V rámci prostriedkov procesnej obrany žalovaná do konania pripojila a predložila listinné dôkazy: rozhodnutie Štátneho notárstva Košice – vidiek v Košiciach zo dňa 24.10.1972 vydané vo veci prejednávania dedičstva po nebohom L. K. vedenej pod sp.zn. D 845/72, osvedčenie o dedičstve v dedičskej veci po poručiteľke E. K. vydané J. E. M., notárom ako súdnym komisárom dňa 3.5.2016 pod sp.zn. 14D/118/2015, Dnot 32/2015, kúpnu zmluvu zo dňa 28.8.2009 uzavretú medzi predávajúcou L. N. a žalobcom ako kupujúcim, nájomnú zmluvu uzavretú medzi O. N. ako prenajímateľom a Zoologickou záhradou Košice ako nájomcom zo dňa 19.12.2007, nájomné zmluvy uzavreté medzi J. P. ako prenajímateľom a Zoologickou záhradou Košice ako nájomcom zo dňa 20.11.2007 a zo dňa 28.9.2017, nájomnú zmluvu uzavretú medzi E. Q. ako prenajímateľom a Zoologickou záhradou Košice ako nájomcom zo dňa 19.12.2007, nájomnú zmluvu uzavretú medzi J. Q. ako prenajímateľom a Zoologickou záhradou Košice ako nájomcom zo dňa 19.12.2007, odpoveď žalobcu zo dňa 30.4.2010 týkajúcu sa majetkovoprávneho vyporiadania pozemkov adresovaných E. R. a H. D., oznámenie Archívu mesta Košice adresované R. I. zo dňa 5.12.2016 o skutočnosti, že vyvlastňovacie rozhodnutie vydané Obvodným národným výborom Košice I., odborom výstavby, ÚPaA č. Výst. 10863/2865/84/85 – Go zo dňa 5.2.1985 sa v archíve mesta Košice vo fonde ObNV Košice I. nenachádza, žiadosť O. N., E. N. a J. Q. o majetkovo právne vysporiadanie adresované žalobcovi zo dňa 23.5.2013, rozhodnutie Okresného úradu Košice, katastrálneho odboru zo dňa 4.2.2014 o schválení Registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území B., zápisnicu o pojednávaní zo dňa 2.2.2022 sp.zn. 29C/79/2020 vo veci žalobkyne M. S. proti Mesto Košice, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Žáková proti Českej republike zo dňa 3.10.2013 týkajúci sa sťažnosti 2000/09, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.7.2021, sp.zn. IV. ÚS 372/2021, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.3.2010, sp.zn. 5 Cdo 107/2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.2.2021, sp.zn. 3 Cdo 263/2018, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 16.6.2021, sp.zn. 11Co/126/2020, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.4.2023, sp.zn. 6Co/165/2022 a zo dňa 12.9.2023, sp.zn. 6Co/104/2023, rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 5.10.2011, sp.zn. 8C/213/2007, rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14.2.2020, sp.zn. 60C/23/2018, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 20.11.2019, sp.zn. 10C/29/2012, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 31.5.2022, sp.zn. 35C/2/2021, rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 4.8.2021, sp.zn. 26C/68/2020.

4.1 Žalobca v podaní zo dňa 8.3.2024 nerozporoval žalovanou tvrdenú dedičskú postupnosť medzi ňou a jej právnym predchodcom L. K., po ktorom dedila jeho manželka E. K., P. N., a po ktorej v zmysle osvedčenia o dedičstve sp.zn. 14D/118/2015, Dnot 32/2015 zo dňa 3.5.2016 dedila žalovaná. Nerozporoval skutočnosť, že vyvlastňovacím rozhodnutím Obvodného národného výboru Košice I, odbor výstavby, ÚPaA č. Výst. 10863/2865/84/85-Go zo dňa 5.2.1985 boli sporné pozemky vyvlastnené pôvodným spoluvlastníkom evidovaným v pozemnoknižnej vložke č. X, okrem iných aj L. K..

4.2 K argumentácii žalovanej, v zmysle ktorej štátny orgán v žiadnom prípade nemohol doručovať rozhodnutie o vyvlastnení verejnou vyhláškou, žalobca uviedol, že podľa ust. § 26 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom do 31.12.2003 doručenie verejnou vyhláškou použije správny orgán v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt nie sú mu známi, alebo pokiaľ to ustanovuje osobitný právny predpis. Doručenie verejnou vyhláškou sa vykoná tak, že sa písomnosť vyvesí po dobu 15 dní spôsobom v mieste obvyklým. Posledný deň tejto lehoty je dňom doručenia. Doplnil, že na základe uznesenia plenárneho zasadnutia Mestského národného výboru v Košiciach zo dňa 7.12.1980 č. 80/A sa uskutočnilo územnosprávne usporiadanie obvodných národných výborov (ďalej aj „ObNV“) v okrese Košice – mesto, pričom z pôvodného počtu 14 ObNV bolo k 1.1.1981 utvorených 5 ObNV, medzi ktorými bol aj ObNV Košice I, vytvorený zlúčením pôvodných ObNV Staré mesto, Sever, Ťahanovce a Kavečany. Z uvedeného je zrejmé, že miestom obvyklým pre vyvesenie predmetnej verejnej vyhlášky (vyvlastňovacieho rozhodnutia) bola úradná tabuľa Obvodného národného výboru Košice I. K argumentácii žalovanej, podľa ktorej nepreukázal, že sa doručovanie verejnou vyhláškou uskutočnilo (že toto rozhodnutie bolo vyvesené, kde bolo vyvesené a aký dlhý čas bolo vyvesené) žalobca poukázal na vyvlastňovacie rozhodnutie, z ktorého obsahu je podľa žalobcu zrejmé, že bolo vyvesené dňa 1.4.1985 a zvesené dňa 17.4.1985 (t. j. pred takmer 40 rokmi), pričom subjektom, ktorý toto rozhodnutie vydal (a vyvesil) bol Československý štát v zastúpení ObNV Košice I, na ktorého vlastnícke právo k vyvlastneným pozemkom prešlo až účinnosťou zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Žalobca doplnil, že s prihliadnutím na uplynutie skartačných lehôt nemôže byť na jeho ujmu, že nedokáže zabezpečiť ďalšie dôkazy na preukázanie uvedených skutočností. V nadväznosti na uvedené

žalobca upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.2.2010, sp. zn. 5Cdo/71/2008 a na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 3.2.2005, sp. zn. 22Cdo/1400/2004. 4.3 K prezumpcii správnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia žalobca zopakoval svoju argumentáciu, že podľa platnej judikatúry (napr. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 419/2014 - 34 zo dňa 13.8.2014) nie je v kompetencii všeobecných súdov v konaniach o určenie vlastníckeho práva preskúmavať zákonnosť rozhodnutia vydaného správnym orgánom v správnom konaní (v tomto prípade vyvlastňovacie rozhodnutie). Súd môže toto rozhodnutie preskúmať len z hľadiska existencie právomoci správneho orgánu na jeho vydanie v súlade s v tej dobe platnými a účinnými právnymi predpismi, nie však jeho zákonnosť, pretože v danom prípade nejde o žalobu o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia (nejde o správne súdnictvo). V tejto súvislosti žalobca poukázal, že vyvlastňovacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.5.1985, pričom do dnešného dňa nebolo zrušené, a teda jeho účinky trvajú (viac ako 35 rokov) i keby prípadne dôvody na jeho vydanie neexistovali. V konaní o určovacej žalobe nie je podľa žalobcu prípustné preskúmať hmotnoprávne podmienky konštitutívneho rozhodnutia správneho orgánu alebo konanie, ktoré tomuto konaniu predchádzalo, pretože by išlo o neoprávnený zásah do právomoci správnych orgánov a správnych súdov.

4.4 K vydržaniu vlastníckeho práva žalobca poukázal na skutočnosť, že v 80. rokoch minulého storočia prebehla v dotknutej lokalite na vyvlastnených a vykúpených pozemkoch výstavba zoologickej záhrady. Výstavbu začal štát a po prechode majetku štátu a investorskej funkcie ju dokončil. Má za to, že najneskôr od právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia (2.5.1985) už sporné parcely neužívali pôvodne evidovaní spoluvlastníci, ani ich právni nástupcovia, ale štát a po ňom Mesto Košice, ktoré s týmto majetkom nakladá a vykonáva jeho údržbu a opravy. Žalobca konštatoval, že žalovaná, ktorá svoje vlastnícke právo odvodzuje od dedičských rozhodnutí, ale ani jej právni predchodcovia, sporné parcely od roku 1985 neužívali. Zdôraznil, že bez ohľadu na platnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia sa ako dobromyseľný držiteľ sporných pozemkov na základe daného dokumentu a na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v dobrej viere domnieval, že jeho právny predchodca (štát) sa stal vlastníkom sporných pozemkov v rozsahu ich vyvlastnenia. Vo vzťahu k otázke vyvlastnenia sporných pozemkov československým štátom, ako aj k otázke vydržania vlastníckeho práva k týmto pozemkom žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 1.3.2022, sp. zn. 36C/233/2012, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.4.2023, sp. zn. 2Co/126/2022.

5. Žalobca aj žalovaná zotrvali na súdnom pojednávaní konanom dňa 19.3.2024 na prezentovanej skutkovej a právnej argumentácii. Žalovaná ešte na podporu svojej v konaní prednesenej argumentácie poukázala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5.3.2024 vydaný pod sp.zn. 6Co/6/2024 ako aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.1.2024 vydané pod sp.zn. 3Co/10/2023.

6. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán sporu, listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu a zistil nasledovný skutkový stav veci:

7. Z Listu vlastníctva č. XXX, okres B. I., H. B. – B., katastrálne územie B. vyplýva, že žalovaná je aktuálne evidovaná ako podielová spoluvlastníčka pozemku registra E KN, parcelné číslo XXX, druh pozemku orná pôda o výmere 7 756 m² a pozemku registra E KN, parcelné číslo XXX, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 773 m² vo výške spoluvlastníckeho podielu 5/72 k celku, zapísaného na liste vlastníctva v časti B pod poradovým číslom 19 a ako právny titul nadobudnutia je uvedené rozhodnutie osvedčenie o dedičstve sp.zn. 14D 118/15, Dnot 32/15, Z 4295/16 – 267/16.

8. Zo žalovanou predloženého rozhodnutia Štátneho notárstva Košice –vidiek v Košiciach zo dňa 24.10.1972 vydaného pod sp.zn. D 845/72 vyplýva, že po právnom predchodcovi žalovanej L. K., nar. XX.XX.XXXX (otcovi žalovanej), naposledy bytom Kavečany a tam zomrelom dňa 1.7.1972, dedila manželka poručiťa E. K., P. N., nar. XX.X.XXXX (matka žalovanej) a deti poručiťa mal. E. K., nar. X.X.XXXX a maloletá žalovaná, ktoré boli v dedičskom konaní z dôvodu nedostatku veku zastúpené opatrovníkom. Z rozhodnutia je zrejmé, že predmetom prejednávania dedičstva bol pozemok č. XXX, roľa vo výmere 1 kj. 376 s. štv. a pozemok č. XXX, lúka vo výmere 120 s. štv. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dedičia si dohodou dedičstvo nevyporiadali, a preto každý z dedičov dostal z domového majetku svoj zákonný podiel. Pokiaľ išlo o poľnohospodársku pôdu, u maloletých dedičov štátne notárstvo za najvhodnejší spôsob považovalo jej prevzatie pozostalou manželkou, keďže sa nepredpokladalo, aby na tejto pôde aj maloleté deti pracovali.

9. Zo žalovanou predloženého Osvedčenia o dedičstve vydaného J. E. M., notárom ako súdnym komisárom zo dňa 3.5.2016 pod sp.zn. 14D/118/2015, Dnot 32/2015 je preukázaná skutočnosť, že žalovaná dedila svoje spoluvlastnícke podiely na sporných pozemkoch registra E KN, parcelné číslo

XXX a parcelné číslo XXX po poručiťelke E. K., P. N., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom B. – B., H. XX/XX, zomrelej dňa 9.3.2015.

10. Z výpisu z pozemkovej knihy, vložky č. 7 súd zistil, že právny predchodca žalovanej L. K. (evidovaný na PKV č. 7 pod B23a) bol podielovým spoluvlastníkom parcely č. XXX Roľa Branisko a parcely č. XXX Luka Hrabčo v neurč. pomere.

11.1 Z návrhu Zoologickej záhrady Košice zo dňa 3.12.1984 na vyvlastnenie pozemkov adresovanom Obvodnému národnému výboru, odboru výstavby, územného plánu a architektúry vyplýva, že táto navrhla podľa vtedy platného a účinného ust. § 112 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku a vyhlášky Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 85/1976 Zb. o podrobnejšej úprave územného konania a stavebnom poriadku vyvlastniť v prospech čl. štátu v správe Národného výboru mesta Košice pre Zoologickú záhradu Košice pozemky v katastrálnom území B. od vlastníkov uvedených a označených v návrhu. Na strane 4 návrhu je uvedený L. K. ako osoba neznáma, pričom vyvlastnenie podľa návrhu sa v jeho prípade malo týkať pozemkov - parcely č. XXX a parcely č. XXX.

11.2 Z odôvodnenia návrhu na vyvlastnenie pozemkov vyplýva, že nehnuteľnosti mali byť vyvlastnené pre potrebu výstavby areálu ZOO v Košiciach v súlade s územným plánom mesta Košíc v zmysle rozhodnutia MsNV v Košiciach číslo 7414/1980 a 7297/1362/1980. Z odôvodnenia návrhu je zrejmé, že nedošlo k dohode s vlastníkmi uvedenými v návrhu, nakoľko boli mŕtvi alebo sa mali zdržiavať na neznámom mieste, pričom tým, ktorí sa zdržiavali na neznámom mieste, sa malo rozhodnutie o vyvlastnení doručovať ustanovenému opatrovníkovi.

12. Žalobca do konania predložil rozhodnutie Obvodného národného výboru Košice I., odboru výstavby, územného plánovania a architektúry, vydané dňa 5.12.1984 pod č. Výst. 10863/2865/84 – Go. Týmto rozhodnutím Obvodný národný výbor Košice I. ustanovil účastníkom vyvlastňovacieho konania - neznámym dedičom po vlastníkoch nehnuteľností a účastníkom konania, ktorí sa zdržujú na neznámom mieste opatrovníka v osobe I. J. E., bytom B. XX T. B.. Právny predchodca žalovanej L. K. nie je v rozhodnutí vôbec uvedený.

13. Z pozvánky Obvodného národného výboru Košice I., odboru výstavby, územného plánovania a architektúry, zo dňa 8.1.1985 vyplýva, že Obvodný národný výbor Košice I., odbor výstavby, územného plánovania a architektúry ako stavebný úrad nariadil ústne pojednávanie vo veci vyvlastňovacieho konania pre stavbu ZOO Košice, v katastrálnom území B. – Kavečany na deň 5.2.1985. O tejto skutočnosti boli podľa pozvánky upovedomení ZOO Košice, I. J. E., bytom B. XX, B., pričom pozvánka na ústne pojednávanie bola taktiež doručovaná postupom podľa ust. § 26 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

14.1 Obvodný národný výbor Košice I., odbor výstavby, územného plánovania a architektúry svojím rozhodnutím zo dňa 5.2.1985 číslo Výst. 10863/2865/84/85 – Go verejnou vyhláškou vyvlastnil v prospech čl. štátu v správe ZOO Košice, Alejová 2 nehnuteľnosti v katastrálnom území B. – Kavečany od neznámych dedičov po vlastníkov vyvlastňovaných nehnuteľností a od vlastníkov zdržujúcich sa na neznámom mieste.

14.2 Z rozhodnutia je zrejmé, že predmetným rozhodnutím bola vyvlastnená parcela č. XXX o výmere vyvlastnenej parcely 1 776 m² za náhradu vo výške 710,70 Kčs, zapísanej v pôvodnej pozemkovej knihe č. 7 a parcela č. XXX o výmere vyvlastnenej parcely 108 m² za náhradu vo výške 43,20 Kčs, zapísanej v pôvodnej pozemkovej knihe č. 7, a to voči vlastníkovi – právnomu predchodcovi žalovanej L. K. (str. 3 vyvlastňovacieho rozhodnutia), ktorý sa mal zdržiavať na neznámom mieste. O vydaní rozhodnutia bola upovedomená I. J. E., ktorej bolo rozhodnutie doručené dňa 1.4.1985, ktorá skutočnosť vyplýva z doručky nachádzajúcej sa na čl. 23 spisu.

15. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právnu argumentáciu strán sporu, vykonal dokazovanie vo vyššie naznačenom smere a vec právne posúdil nasledovne:

16. Podľa ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

17. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí účelom tohto zákona je ustanoviť, ktoré veci z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí, a upraviť majetkové postavenie a hospodárenie obcí s ich majetkom.

18. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnuteľností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku

ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú.

19. Podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vecí, ku ktorým patrilo právo hospodárenia štátnym podnikom, rozpočtovým, príspevkovým organizáciám a drobným prevádzkárňam národných výborov, ku ktorým prešla zakladateľská alebo zriaďovateľská funkcia na obec podľa osobitného predpisu, prechádzajú z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú. Obce si vzájomné práva a povinnosti upravujú zmluvne.

20. Podľa ust. § 2 ods. 3 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vecí, ku ktorým patrilo právo hospodárenia štátnym podnikom, rozpočtovým a príspevkovým organizáciám a ku ktorým prešla zakladateľská a zriaďovateľská funkcia na ústredný orgán štátnej správy alebo na príslušný orgán miestnej štátnej správy, prechádzajú z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú, ak ústredný orgán štátnej správy alebo príslušný orgán miestnej štátnej správy preniesie svoju zakladateľskú alebo zriaďovateľskú funkciu na obec na základe dohody alebo ak tak ustanoví osobitný predpis.

21. Podľa ust. § 2 ods. 5 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia Stavoinveste, bývalej Výstavbe hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a bývalým okresným národným výborom za účelom zabezpečenia systému komplexnej bytovej výstavby, účelovej investičnej výstavby a individuálnej bytovej výstavby, prechádzajú do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú, okrem časti majetku, ktorý sa podľa § 3 písm. e) a f) tohto zákona nestáva majetkom obce.

22. Podľa ust. § 2 ods. 7 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vecí a majetkové práva podľa odsekov 1, 2 a 5 nadobúda obec dňom účinnosti tohto zákona.

23. Podľa ust. § 14 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí o prechode vlastníctva vecí, postúpení majetkových práv a záväzkov sú povinné spísať odovzdávajúce a nadobúdajúce právnické osoby písomné protokoly. O prechode práva hospodárenia k veciam a postúpení majetkových práv a záväzkov do správy organizácií spíšu protokoly orgány miestnej štátnej správy, obecné zastupiteľstvá a organizácie.

24. Podľa ust. § 14 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí obce, mestá, mestské časti a organizácie založené alebo zriadené obcou sú povinné podať do 12 mesiacov od účinnosti tohto zákona návrh na zápis do evidencie nehnuteľností. Ak sa nadobudnutie majetku viaže na ďalšie podmienky, sú povinné podať návrh do 12 mesiacov od prevzatia majetku.

25. Podľa ust. § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

26. Podľa ust. § 37 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný. Právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný.

27. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

28. Podľa ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

29. Podľa ust. § 131 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.6.1988 vyvlastniť vec, ktorá je v osobnom vlastníctve, možno len v dôležitom záujme spoločnosti, a to na základe zákona a za náhradu. To isté platí, ak sa má osobné vlastníctvo k veci trvale obmedziť.

30. Podľa ust. § 132a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1991 kto s vecou nakladá ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí, má – pokiaľ nie je ustanovené inak – obdobné práva na ochranu, aké má vlastník vecí.

31. Podľa ust. § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1991 ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy; na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom, ak nejde o prevod do socialistického vlastníctva.

32. Podľa ust. § 135a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1991 vlastníkom vecí, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva, sa stane občan, ktorý má nepretržite v držbe (§ 132a ods. 1) hnuťnú vec tri roky a nehnuteľnú vec desať rokov. Obdobne, pokiaľ nie je ustanovené inak, nadobudne občan aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§132a ods. 2).

33. Podľa ust. § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

34. Podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

35. Podľa ust. § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

36. Podľa ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

37. Podľa ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

38. Podľa ust. § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125).

39. Podľa ust. § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

40. Podľa ust. § 134 ods. 4 Občianskeho zákonníka pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

41. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva, pričom žalobca odvodzuje vlastnícke právo od svojho právneho predchodcu (Československého štátu), ktorý mal nadobudnúť vlastnícke právo na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia Obvodného národného výboru, odboru výstavby, ÚPaA č. Výst. 10863/2865/84/85 – Go zo dňa 5.2.1985 s vyznačením dátumu právoplatnosti dňa 2.5.1985, a následne malo dôjsť k prechodu vlastníckeho práva na žalobcu ex lege v súlade s ust. § 2 ods. 2 zákona 138/1991 Zb. ku dňu účinnosti tohto zákona (t.j. ku dňu 1.5.1991).

42. Základnou podmienkou úspešnosti určovacej žaloby podľa ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku je preukázanie naliehavého právneho záujmu na určení, ktorého sa žalobca domáha, keďže naliehavý právny záujem v prejednávanom spore nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

43. Naliehavý právny záujem predstavuje podmienku úspešnosti žaloby v zmysle ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, pričom rozhodujúcim kritériom je skutočnosť, či prípadný vyhovujúci rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam a či sporové konanie bude užitočné, t.j. odstráni spory medzi stranami. Súdna prax je dlhodobo jednotná v tom, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva, ak je ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný, pretože vyhovujúci rozsudok je podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. Povinnosť preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu na určení, či tu právo je alebo nie je, v konaní zaťažuje žalobcu, pričom naliehavý právny záujem musí nutne existovať v čase vyhlásenia rozhodnutia.

44. Z uvedeného nepochybne vyplýva naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, pretože bez tohto určenia je jeho právo ohrozené resp. jeho právne postavenie neisté, pretože v katastri nehnuteľností je na príslušnom Liste vlastníctva č. XXX pre okres Košice I, obec B. – B., katastrálne územie B. ako podielová spoluvlastníčka sporných nehnuteľností evidovaná žalovaná, pričom zmenu zápisu vlastníckeho práva bez rozhodnutia súdu nemožno vykonať.

45. Medzi stranami sporu je nesporné, že predmetom vyvlastňovacieho konania boli nehnuteľnosti, ktoré sú aj predmetom tohto sporu a nespornou zostala aj dedičská postupnosť medzi žalovanou a jej právnym predchodcom L. K., po ktorom dedila jeho manželka E. K., P. N., a po ktorej v zmysle osvedčenia o dedičstve sp.zn. 14D/118/2015, Dnot 32/2015 zo dňa 3.5.2016 dedila žalovaná.

46. Spornými sa stali otázky, či došlo k účinnému vyvlastneniu predmetných nehnuteľností, a ak nie, tak či žalobca nadobudol vlastnícke právo vydržaním, teda či sú splnené podmienky vydržania, či všeobecný súd okrem skúmania, či sa jedná o nulitný (ničotný) správny akt, môže preskúmať aj to, či tento akt nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, či bolo možné právnomu predchodcovi žalovanej L. K. ako osobe zdržujúcej sa na neznámom mieste ustanoviť vo vyvlastňovacom konaní opatrovníka, otázka riadneho doručenia vyvlastňovacieho rozhodnutia a spornou v konaní strany sporu učinili aj otázku vyplatenia náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti.

47. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaná je právnou nástupkyňou po poručiťelovi L. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Kavečanoch, zomrelom dňa 1.7.1972 a po poručiťelke E. K., P. N., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom B. – B., Oblá 98/14, zomrelej dňa X.X.XXXX.

48. Nestalo sa v spore sporným, že Obvodný národný výbor Košice I., odbor výstavby, územného plánovania a architektúry svojím rozhodnutím zo dňa 5.2.1985 číslo Výst. 10863/2865/84/85 – Go vyvlastnil v prospech čl. štátu v správe ZOO Košice, Alejová 2 nehnuteľnosti – parcelu E – KN č. XXX, evidovanú pôvodne na PKV č. 7 pre k.ú. B., o výmere vyvlastnenej parcely 1 776 m² za náhradu vo výške 710,70 Kčs a tiež parcelu E – KN č. XXX, evidovanú pôvodne na PKV č. 7 pre k.ú. B., o výmere vyvlastnenej parcely 108 m² za náhradu vo výške 43,20 Kčs právnomu predchodcovi

žalovanej L. K. (str. 3 rozhodnutia). Právny predchodca žalovanej L. K. bol v rozhodnutí uvedený ako vlastník zdržujúci sa na neznámom mieste. Podľa rozhodnutia o vyvlastnení o vydaní tohto rozhodnutia boli upovedomení ZOO Košice, Stredisko geodézie, Košice – mesto, Štátne notárstvo Košice – mesto, Štátne notárstvo Košice – vidiek, I. J. E. a ostatným účastníkom konania bolo rozhodnutie doručované verejnou vyhláškou podľa ust. § 26 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). 49. Za nepochybnú však súd prvej inštancie považuje skutočnosť, že právny predchodca žalovanej L. K. v čase vydania vyvlastňovacieho rozhodnutia nežil, a aj napriek tejto skutočnosti mu správny orgán ustanovil v rámci vyvlastňovacieho konania opatrovníka ako osobe zdržujúcej sa na neznámom mieste v osobe I. J. E..

50. Dokazovaním v spore bolo zistené, že v správnom konaní, v ktorom bolo vydané predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie, správny orgán konal ako s účastníkmi – vlastníkmi vyvlastňovaných pozemkov podľa údajov zistených z pozemkovej knihy, v ktorej sa zápisy prestali vykonávať už v roku 1964. Súd v tejto súvislosti dopĺňa, že v niektorých prípadoch úrad konal vo vyvlastňovacom konaní aj s osobami, ktoré boli vedené v pozemkovej knihe ako vlastníci, ale v čase vydania vyvlastňovacieho rozhodnutia boli mŕtvi, a teda správny orgán konal s osobami, ktoré v tom čase nemali spôsobilosť mať práva a povinnosti, a teda aj nemali spôsobilosť byť účastníkmi takéhoto konania, resp. ustanovil v konaní opatrovníka žijúcim osobám, ktorých pobyt bol známy, resp. neznámym dedičom po stále žijúcich osobách. Z vyjadrenia žalobcu a ním predložených listinných dôkazov taktiež vyplynulo, že vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo doručované individuálne jeho účastníkom, bolo vo forme verejnej vyhlášky len publikované na úradnej tabuli úradu po dobu 15 dní (bolo vyvesené dňa 1.4.1985 a zvesené dňa 17.4.1985 – viď čl. 192 spisu). Z prejednávanych právnych vecí s obdobnou problematikou vyplynulo, že aj v iných veciach správny orgán vykonal vyvlastnenie v tejto forme a týmto spôsobom a rozhodnutie o vyvlastnení účastníkom konania individuálne nedoručil.

51. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôrazňuje, že opatrovníka bolo možné aj v čase vyvlastňovacieho konania ustanoviť len účastníkovi konania, ktorého pobyt nie je známy; alebo ktorému sa nepodarilo doručiť písomnosť na známu adresu v cudzine a ktorý si neustanovil zástupcu; ako aj účastníkovi konania, ktorý je postihnutý duševnou alebo inou poruchou, pre ktorú nemôže konať, a nemá zákonného zástupcu.

52. Jeho ustanovenie tak nemohlo v žiadnom prípade prichádzať do úvahy u fyzickej osoby, ktorá nežila. V takom prípade totiž mŕtva fyzická osoba nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti, a s nedostatkom takejto spôsobilosti je spojený aj nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania, a ak takáto skutočnosť je tu už v čase začatia konania, vadu spočívajúcu v konaní s takýmto neexistujúcim subjektom nemožno napraviť žiadnym spôsobom, a to ani ustanovením opatrovníka.

53. Vychádzajúc z uvedeného obvodný národný výbor vo vyvlastňovacom konaní konal s osobou, ktorá v tom čase nemala právnu subjektivitu, a teda nemohla byť v žiadnom prípade účastníkom vyvlastňovacieho konania. Takejto osobe nemohol byť v žiadnom prípade ustanovený opatrovník, nakoľko toho bolo možné ustanoviť iba žijúcim osobám, ktorých pobyt nie je známy. Správny orgán vydal rozhodnutie proti zomrelej osobe (L. K.), a tým rozhodol o právach a povinnostiach zomrelej osoby, ktorá nemala v čase vydania rozhodnutia procesnú subjektivitu.

54. V tomto prípade súd prvej inštancie musí tiež poukázať na všeobecné zásady dedenia, a to najmä na tú skutočnosť, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, preto k zmene vlastníka dochádza dňom smrti pôvodného vlastníka. Pochybil aj potom správny orgán, keď v rámci vyvlastňovacieho konania a rozhodnutia nedodrжал svoju zákonnú povinnosť zisťovať okruh právnych nástupcov po pôvodnom zomrelom vlastníkovi L. K. (hoc museli byť v tom čase známi, nakoľko dedičské konanie po právnom predchodcovi žalovanej L. K. bolo právoplatne skončené vydaním rozhodnutia Štátneho notárstva Košice – vidiek zo dňa 24.10.1972), a s dedičmi po L. K. následne nekonal a nedoručoval im vyvlastňovacie rozhodnutie, a ktorí dedičstvo nadobudli okamihom smrti poručiteľa.

55. Súd tak dospel k záveru, že vyvlastňovacie rozhodnutie Obvodného národného výboru Košice I., odboru výstavby, územného plánovania a architektúry zo dňa 5.2.1985 číslo Výst. 10863/2865/84/85 – Go nielenže nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, a to ani na základe doručenia ustanovenej opatrovníčke, ale došlo k takej vade, ktorá je tak závažná, že vyvlastňovacie rozhodnutie je potrebné považovať za nulitný akt a nemohlo nadobudnúť právne účinky.

56. V rámci súdneho prieskumu správneho aktu platí, že ak správny orgán nekonal s vlastníkom, ktorému nebolo ani doručené rozhodnutie o vyvlastnení, toto rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť v právom slova zmysle ani k vyvlastneniu nehnuteľnosti.

57. V tejto súvislosti súd uvádza, že v zásade pre všetky správne rozhodnutia platí tzv. prezumpcia správnosti. To znamená, že správne rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie, ktoré vyvolá právom

predpokladané účinky, pokiaľ sa zákonom stanoveným spôsobom nestane neplatným (je zrušené alebo zmenené).

58. Súdna prax ale ustálila, že prezumpcia správnosti neplatí pre nulitné rozhodnutia, ktoré majú tak závažné chyby, že to spôsobuje ich neexistenciu od samotného počiatku. Nulitné správne rozhodnutie nemôže vyvolať žiadne právne účinky a nikoho žiadnym spôsobom nezaväzuje. Ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané alebo, že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nemožno hovoriť. V prípade nulity aktu nemožno vôbec uvažovať o prezumpcii správnosti aktu.

59. Povaha účinkov správnych rozhodnutí (aktov) teda závisí od rozlišovania chybných (vadných) a nulitných správnych aktov, hlavne s dôrazom na dôvody vedúce k nulite a na zásadu prezumpcie správnosti správneho aktu. Pokiaľ pôjde o akt nulitný (ničotný alebo tzv. paakt), nevznikajú z neho žiadne právne následky, na rozdiel od neplatného aktu, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti, až do doby zrušenia jeho účinkov.

60. K ďalším sporným otázkam súd uvádza, že súdna prax tiež ustálila, že všeobecné sudy sú oprávnené skúmať, či správny akt nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

61. Za ustálenú súdnu prax vo vzťahu k posúdeniu spornej otázky možnosti (a povinnosti) všeobecných súdov /okrem skúmania, či sa jedná o nulitný (ničotný) správny akt/ zároveň preskúmať aj to, či tento akt nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, súd poukazuje na judikatúru:

62. R 220/1950 Zbierky rozhodnutí československých súdov, z ktorého vyplýva, že „súd nie je oprávnený skúmať merito rnu správnosť správneho aktu, ale z aktu sameho skúma, či ide o správny akt (na rozdiel od tzv. pseudoaktu), či je vydaný v medziach právomoci dotyčného úradu a či je právoplatný alebo vykonateľný“.

63. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/123/2003 vyplýva, že „Mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu; možno ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný (ničotný). Nulitným aktom je správny akt, vydaný tzv. absolútne vecne nepriateľným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia jeho účinkov (zrušením alebo zmenením. Okrem povinností skúmať, či predpokladaný správny akt vôbec je správnym aktom (či nie je paaktom) a či ide o akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, sú sudy rovnako povinné zaoberať sa tým, či správny akt nadobudol právoplatnosť a či je vykonateľný (R 220/1950 Zbierky rozhodnutí československých súdov)“.

64. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/3/2003 dovolací súd konštatoval, že „všeobecne sudy sú oprávnené skúmať, či správny akt je vôbec správnym aktom, či nejde o akt ničotný, či nadobudol právoplatnosť a či je vykonateľný. V rámci súdneho prieskumu správneho aktu potom prirodzene platí, že ak sa nekonalo so skutčným vlastníkom a nebolo mu ani doručené rozhodnutie o vyvlastnení, toto rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť v právnom slova zmysle ani k vyvlastneniu nehnuteľnosti. Inými slovami povedané, vlastník nemohol stratiť vlastníctvo k veci na základe rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého účastníkom nebol“ (rozhodnutie bolo publikované pod č. 48/2003 ZSP).

65. Podobne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 5Cdo/157/2007 zo dňa 14.10.2008 okrem iného vyslovil: „K preskúmateľnosti správnych aktov Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné, okrem dôvodov uvažovaných odvolacím súdom, uviesť, že všeobecne sudy nie sú oprávnené skúmať ich platnosť či zákonnosť (nejde totiž o právny úkon) mimo rámca správneho súdnictva, ale zásadne len so zreteľom na to, či išlo o akty nulitné (ničotné), teda o akty, ktorých vady sú tak závažné (čo do zápornej kvality vady), že sa neuplatní prezumpcia ich správnosti. Take akty nevyžadujú zvláštny proces na odstránenie vady (alebo aktov samých), ale nikto ich nemusí respektovať a od začiatku sa na ne hľadi ako na akty neexistujúce. Mimo povinností skúmať, či predpokladaný správny akt vôbec je správnym aktom (či nie je paaktom) a či ide o akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, sú sudy rovnako povinné zaoberať sa tým, či správny akt nadobudol právoplatnosť a či je vykonateľný. Pri kategórii aktov, ktoré sú len vecne chybné alebo nezákonne platí prezumpcia ich správnosti, pokiaľ nie sú vymedzeným postupom opravené alebo zrušené a musia byť považované za bezchybné, majú právne účinky a sú pre súdy v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. záväzné.“

66. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie o vyvlastnení je ničotným (nulitným) aktom a aj po jeho vydaní zostalo zachované vlastnícke právo dedičov zomrelého pôvodného vlastníka L. K. k sporným pozemkom registra E – KN parc. č. XXX L. C. XXX.

67. Vzhľadom na tento záver, že československý štát neúčinne vyvlastnil sporné pozemky a vychádzajúc zo zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet* (z nepráva nemôže vzniknúť právo), ak štát riadne nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania, nemohlo dôjsť ani k platnému prevodu vlastníckeho práva na žalobcu s poukazom na ust. § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších zmien a doplnkov.

XX. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.2.2010, sp.zn. I. ÚS 50/2010, ktorý v ňom poukázal na zásadu rímskeho práva (*nemo plus iuris ad alienum transferre potest, quam ipse habet*), v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť.

69. Súd ďalšiu argumentáciu žalobcu o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním k pozemkom registra E – KN parc. č. XXX L. C. XXX nepovažoval tiež za dôvodnú. Žalobca uvádzal, že vlastníctvo nadobudol priamo zo zákona a nemusel mať ani vedomosť o spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva svojho predchodcu - štátu, a teda ani o vadách vyvlastňovacieho rozhodnutia. Pre účely posúdenia vydržania daného pozemku mal za to, že vstúpil do dobromyseľnej držby na základe iných skutkových okolností než jeho právny predchodca (čsl. štát), a to dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., t.j. dňom 1.5.1991, kedy jeho dobromyseľnosť je potrebné odvodzovať od citovaného zákona ako titulu vstupu do držby.

70. Podľa názoru súdu bolo potrebné v prvom rade posúdiť dobromyseľnosť žalobcu v čase vstupu do držby, teda či žalobca bol vo vzťahu k všetkým okolnostiam presvedčený o oprávnenosti vstupu do držby. Existencia alebo neexistencia dobromyseľnosti sa totiž odvíja od skutočností, na základe ktorých sa strana sporu, ktorá sa domáha určenia vlastníckeho práva, získala vec do držby - svojej faktickej moci, t.j. či sa žalobca so zreteľom na všetky okolnosti domnieval, že vec mu vlastnícky patrí a nakladal s ňou ako s vecou vlastnou. Žalovaná namietala skutočnosť, že žalobca žiada určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na základe domnelého titulu, ktorým bolo neúčinné vyvlastňovacie rozhodnutie. Žalobca argumentoval tým, že s vecou nakladal ako s vlastnou, vynakladal na ňu náklady a nebol rušený v jej užívaní.

71. Podľa názoru súdu žalobca si nemôže započítať držbu svojho právneho predchodcu, pretože ten ako štát nebol dobromyseľný v čase vstupu do držby, keďže štát spôsobil nezákonnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia, nemožno toto rozhodnutie považovať za právne akceptovateľný titul vstupu do držby (uvedené vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/107/2008).

72. Súd sa preto osobitne zaoberal, či bol žalobca dobromyseľný v čase vstupu do držby, a teda či vstúpil do dobromyseľnej držby na základe iných skutkových okolností, než jeho právny predchodca (čsl. štát), a to dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., t.j. či dňom 1.5.1991 došlo k začatiu plynutia vydržacej doby. Keďže štát nebol v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vlastníkom uvedených parciel, nemohol ich ani žalobca podľa uvedeného zákona od neho, ako nevlastníka, platne nadobudnúť.

73. Dôkazné bremeno o dobrej viere a že žalobcovi svedčí nadobúdací titul (a teda nadobudol vlastnícke právo) v danom prípade zaťažovala žalobcu, ako osobu, ktorej je dobrá viera na prospech. Aj odvolací Krajský súd v Košiciach v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 6Co/165/2022 vychádzal pri svojom rozhodovaní z úvahy, že vo všeobecnosti dobrá viera musí byť hodnotená veľmi prísne, kedy poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. V prípade, ak nadobudnutie vlastníckeho práva na základe vydržania tvrdí štát (resp. orgán štátu), je nevyhnutné okolnosti vstupu do držby a dobrú vieru posudzovať ešte prísnejšie. Súd poukazuje na odôvodnenie bodu 82 citovaného rozhodnutia odvolacieho krajského súdu sp. zn. 6Co/165/2022, kde podľa odvolacieho súdu je potrebné pod bežnú opatrnosť (ktorú bolo možné od žalobcu požadovať) zahrnúť požiadavku aktívneho zisťovania konkrétnych skutočností, vedúcich (z hľadiska kritéria priemernej obozretnosti) k presvedčeniu, že štát na neho platne previedol vlastnícke právo. Pre nadobudnutie takéhoto presvedčenia je pritom nevyhnutné poznanie, či štát bol v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vlastníkom sporných nehnuteľností a disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom k nehnuteľnostiam a zároveň či boli splnené všetky podmienky stanovené uvedeným zákonom. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca tak nedisponuje právnym titulom na vstup do držby, na základe ktorého by bolo možné ho považovať za dobromyseľného držiteľa.

74. Žalobca pri bežnej opatrnosti nemohol nadobudnúť presvedčenie, že štát v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. bol vlastníkom nehnuteľností a že disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom k sporným nehnuteľnostiam, nemohol teda nadobudnúť presvedčenie, že na neho prešlo ex lege vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Žalobca mohol mať aspoň pochybnosti o nadobudnutí vlastníckeho práva, keďže osoby uvedené vo vyvlastňovacom rozhodnutí neboli riadne identifikované, a niektoré osoby dokonca boli v tom čase mŕtve. Dobromyseľnosť žalobcu tiež spochybňuje to, že sa nesprával ako vlastník nehnuteľnosti, a ani si nedal zapísať svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pokiaľ sa cítil žalobca ako vlastník, uvedená povinnosť mu vyplývala aj z ust. § 14 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Z tohto dôvodu ani Protokol č. 5 o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí nemohol byť domnelým titulom pre vstup žalobcu do dobromyseľnej držby.

75. Vzhľadom na uvedené dôvody a citované zákonné ustanovenia súd právne uzavrel, že žalobca nie je vlastníkom pozemkov registra E – KN parc. č. XXX L. C. XXX, ktoré sú predmetom sporu a žalobu ako nedôvodnú v tejto časti zamietol.

76. Žalobca spolu so svojím vyjadrením zo dňa 8.3.2024 predložil súdu rozhodnutie Okresného súdu Košice I zo dňa 1.3.2022 vydané pod sp.zn. 36C/233/2012 a potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.4.2023 vydané pod sp.zn. 2Co/126/2022, ktoré obsahovali odlišné právne posúdenie skutkovo a právne obdobnej právnej veci ako žalovanou predložené rozhodnutia senátu 6Co Krajského súdu v Košiciach.

77. Súd si je vedomý, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (pozri I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

78. V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom.

79. Jednou z elementárnych vlastností, definujúcich v podmienkach ústavneho systému i právneho poriadku Slovenskej republiky sú dnu moc a aj jej primárnych nositeľov (sudcov), je jej nezávislosť a už ústava i zákon o sudcoch stanovujú tiež obrazne mantinely nezávislosti, tvorené tým, čím sa má na jednej strane sudca pri svojom rozhodovaní riadiť a čím je na druhej strane viazaný (vyšlovne len právnymi predpismi so silou zákona a výsťou, právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, vysloveným v konaní o súlade právných predpisov, pokiaľ toto inicioval súd a za podmienok ustanovených tzv. procesnými zákonmi tiež právnym názorom inštančne nadriadeného súdu); takto sú zároveň urobene súčasťou právneho poriadku ako základné interpretatívne pravidlá, za pomoci ktorých má sudca riadne naplniť požiadavky kladené na neho v procese poskytovania ochrany dotknutým právam strán sporu.

80. Organizácia všeobecných súdov je vybudovaná hierarchicky, každý stupeň súdnictva plní jemu zákonom určenú úlohu. Táto organizácia musí garantovať naplnenie základného práva strany sporu na súdnu ochranu. Aby sa tak mohlo stať, musí byť systém všeobecných súdov systémom funkčným.

81. V súlade s vyššie uvedeným záväznosť právneho názoru súdu vyššej inštancie, ktorý súd vyššej inštancie uviedol v zrušovacom rozhodnutí, spôsobuje, že súd nižšej inštancie je pri ďalšom rozhodovaní týmto názorom viazaný, avšak hovoríme o záväznosti v danej preskúmvanej veci. To znamená, že v tomto prípade súd nižšej inštancie už nemá naďalej voľnú úvahu pri právnom posúdení skutkového stavu v danom spore a je povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť. Hovoríme o kasačnej záväznosti zrušovacieho rozhodnutia, v zmysle ktorej je súd nižšej inštancie povinný bezvýhradne sa podriaďiť právnemu názoru súdu vyššej inštancie vyslovenému v zrušovacom rozhodnutí.

82. V danom prípade však súd prvej inštancie neporušil kasačnú povinnosť, ak pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.4.2023 vydaného pod sp. zn. 6Co/165/2022 a zo dňa 5.3.2024 vydaného pod sp.zn. 6Co/6/2024 a ďalších rozhodnutí senátu 6Co v obdobných prípadoch, a takýto postup nemožno vnímať ako nepriпустné nereflektovanie a úmyselné obchádzanie kasačnej záväznosti rozhodnutia súdu vyššieho stupňa.

83. Na tomto mieste súd pripomína, že nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu.

84. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

85. Podľa ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

86. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

87. Podľa ust. § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

88. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane sporu, ktorej to priznáva zákon, náhradu týchto trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti so sporom musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu neexistoval spor pred všeobecným súdom.

89. V danom prípade žalovanej ako úspešnej strane sporu prináleží v zmysle ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku náhrada trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).